

Wat ze al niet doen voor een stem

De gemeenteraadsverkiezingen komen er weer aan. Dat merk je meteen. In mijn brievenbus vond ik een dezer dagen een stemlijst met daarbij een mooie balpen, waarop trots de naam van een politieke partij stond gedrukt. Kijk, dat is nog eens service, dacht ik. Als ik straks moet stemmen, heb ik alvast een pen bij de hand.

En in het dorp kun je er ook niet omheen. Overal hangen plakkaats met grote foto's van mannen en vrouwen die zich kandidaat stellen. Ze kijken je vriendelijk aan, soms met een brede glimlach, soms met een serieuze blik die moet uitstralen dat ze klaar zijn om het dorp te besturen. Je zou bijna denken dat het een goed betaald baantje is, dat gemeenteraadslid zijn.

Want laten we eerlijk zijn: overal hoor je dat er gebrek is aan personeel. In allerlei beroepen staan vacatures open en werkgevers zoeken wanhopig naar mensen. Dan moet een functie toch wel heel goed betaald zijn – en ook niet al te zwaar – anders meldt zich niemand meer voor zo'n job.

En in het verenigingsleven is het nog moeilijker.

Neem nu onze duivenclub. Maar eigenlijk geldt het voor bijna elke vereniging. Er zijn enkele vacatures voor een bestuurslid en er is ook nog een taak die al lange tijd openstaat: het schoonmaken van de verzendmanden. Voor dat werk staat zelfs een geldelijke vergoeding tegenover. Toch is deze klus nog steeds niet ingevuld. Het loopt niet storm!

Dat zegt eigenlijk alles.

Voor een baantje in de politiek lijken er altijd kandidaten te zijn. Maar voor het werk in verenigingen – het echte werk achter de schermen, waar clubs draaiende door blijven – is het vaak moeilijk om iemand te vinden.

Misschien zouden wij het ook anders moeten aanpakken. Misschien moeten wij bij de volgende ledenvergadering ook maar eens een mooie balpen uitdelen, met daarop de naam van onze duivenclub gedrukt.

Wie weet... meldt zich dan ineens toch nog 'n vrijwilliger.

(Pie)

